

[Sigsgaard.]

anerkendte kunst er direkte med til at spørre vejen til den kunst, der kommer os ved, der fremmer erkendelsen af vores egen situation og modet på at ændre denne situation.

VSs kulturpolitik vil møde modstand hos underholdningsindustriens folk, fordi vi tillader os at fremhæve kunstnerens og kunstens sociale ansvar. Det er selvfølgelig ikke ensbetydende med, at kunstneren frivilligt skal underkaste sig den herskende smag, sådan at han maler, komponerer eller skriver, som flertallet eller systemet kræver, men det betyder, at kunstneren er så bevidstgjort, at han erkender, at han ikke arbejder i et tomrum, men i en verden sammen med andre og gennem sin kunst er med til at udvide og højne bevidstheden om virkeligheden og vilkårene. Kunsten forstået på denne måde vil altid være oprørsk på den ene eller den anden måde, derfor får den dårlige vilkår, og derfor får underholdningsindustrien, der er sløvende og konserverende, gode vilkår. Det burde jo være anderledes.

Når det nu er sådan, at politikerne har afløst hoffet som mæcener, burde politikerne også have mod til at vurdere kunsten og dermed prioritere den. Vi er i alt for høj grad tilbøjelige til at sige, at det er lige godt det hele, når bare det ligner det, som vi traditionelt forstår ved kunst. (Kunsten skal hverken være magi eller socialrådgiveri, men den skal hjælpe det enkelte menneske til at erkende virkeligheden, sådan at han og hun får tro på, at virkeligheden kan ændres til noget bedre.) Derfor må vi sige nej til den kunst, der søger at mystificere virkeligheden, sådan som det ofte sker i den såkaldt folkelige kunst. Den populære kunst er jo tit med til at fastholde den enkelte i fremmedgjorthed, i afmagt og i trist passivitet.

Lovforslaget går desværre i nogen grad uden om de moderne udtryksformer, der måske er bedst egnede til at løse opgaven, sådan som jeg ser den, kunstneriske udtryksformer, der er i overensstemmelse med tidens strømninger. Jeg tænker i den forbindelse på beatgrupper, som jo i mange tilfælde i høj grad arbejder seriøst, men som økonomisk helt er afhængige af merkantile interesser, sådan at disse grupper ikke har bare antydning af frihed til at følge deres egne veje og finde nye former. Jeg havde gerne set, at netop disse nye former for mu-

sik, der dyrkes af store grupper unge, i lovforslaget var blevet behandlet på lige fod med det mere traditionelle musikliv.

Det samme hensyn kunne man ud fra ovennævnte betragtninger også have taget til fotokunsten. At fotograferingen kunstnerisk set kan være en meget talende udtryksform, har vi set en række eksempler på. Mange husker stadig væk udstillingen Family of Man, der nok har sat flere spor end mange maleriudstillinger. I dag bør man erkende, at seriøst arbejdende fotografer i lige så høj grad hører hjemme under kulturministeriets vinger som seriøst arbejdende malere. Det er f. eks. meningsløst, at Deltagruppen har været nødt til at opgive flere udstillinger, fordi man på museerne ikke har haft mulighed for at yde støtte til fotoudstillinger. Både beatmusik og fotokunst bør kunne komme klart ind under loven om kunstfonden, idet man fastholder lovens idé om den samfundsmæssige betydning af den skabende kunsts udfoldelsesmuligheder. Den idé er værd at holde fast på, men så må man også holde fast ved lovens emnekreds, sådan som den er præciseret i den hidtidige lovs formålparagraf.

Emnekredsen er jo nemlig samtidig lovens begrundelse, og hvis man først sprænger denne emnekreds ud over de i egentligste forstand tre skabende kunstarter, hvorunder altså også beatmusik og fotokunst efter min mening hører, så tror jeg, man hurtigt vil erfare, at de nye grænser for lovens område vil forekomme mere og mere umotiverede, jo mere man udvider dem, at udvidelserne altså vil kalde på flere udvidelser, for hvor mange fag med kunstnerisk islæt findes der ikke!

Man vil også komme til at opdage, at det vil blive svært at argumentere for loven, hvis det en dag skulle blive nødvendigt. Man kan ligefrem se det på ordene i formålparagraffen, der jo ikke taler om fag, men om de tre kunstarter billedkunst, digtning, musikkomposition. Det er meningsløst at føje oversættelser til, når man f. eks. taler om den skabende kunst inden for litteraturen. For i de tilfælde, hvor en oversættelse er kunst, ja, da er den digtning, og så skal den selvfølgelig støttes som digtning og ikke som oversættelsesfag. På samme måde er det meningsløst at tale om skabende kunst inden for den bildende kunst, når man be-